

Stockholm. Gernandts Boktr.-Aktieb.

N:r 20 (230)

Fredagen den 13 maj 1892.

5:te årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun med Modetidning och kolorerade planscher kr. 8:— Idun m. Modet. utan kol. pl. • 6: 50 Idun ensam..... • 4:—</p>	<p>Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr. (Aftonbladets nya hus.) Prenumer. sker i landsorten & post- anstalt, i Stockholm hos redaktion.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 12—1. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag Lösnummerspris 15 öre. (vid kompletteringar).</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.</p>
--	---	---	--	--

Karolina Lindström.

För någon tid sedan innehöll Idun en artikel om »den merkantila kvinnan». Det porträtt, tidningen i dag bringar sina läsarinor, framställer för dem dragen af just en sådan merkantil kvinna, sådan hon ter sig vid åttio års ålder efter ett lif af rastlöst arbete.

Den 1 april 1842 öppnades af den då trettio-åriga »mamsell» Lundström en liten obetydlig nipperhandel, som det på den tiden kallades, i huset n:r 40 vid Vesterlånggatan i Stockholm. Hennes praktik i yrket var ej så synnerligen stor, ty hvad hon kunde, härledde sig från ett 3 månaders noviciat hos Stockholms på den tiden förnämsta modist, mamsell Martinson på Mästersamuelsgatan. Men så hade hon i stället åtnjutit en uppfostran, gående ut på att inplanta öfvertygelsen om arbetets välsignelse. Ty då hennes far, järnkramhandlaren Anders Lundström, hvilken tillika var löjtnant vid Borgerskapets infanteri, på sista åren ej kunde försörja sin familj, anlade och skötte modern med en otrolig energi två fabriker, en ljus- och en vaddfabrik, båda efter den tidens förhållanden

ganska stora. Dessutom fanns en bod för försäljningen af fabrikeras alster.

I denna gjorde nu Karolina sina första lärospån. Men efter några år blef henne stugan för trång. Hon måste ut att arbeta för sig själf, och så öppnade hon, efter den ofvannämnda lärotiden, sin lilla bod. Hon begynte utan kapital, utan medhjälparinnor, blott förlitande sig på sin egen arbetskraft. Men af sådan och af energi ägde hon mer än hvad som är många kvinnor beskärft. Från klockan sju på morgnarne till tio på kvällarne arbetade hon i sin bod, ofta ej ens unnande sig ro till måltiderna. Och resultatet uteblef ej heller. Snart antog hon sitt första biträde, som kvarstannade hos henne i tretton år.

År 1847 ingick hon äktenskap med kryddkramhandlaren Fr. Lindström. I sin affär verkade hon dock fortfarande oafbrutet, och efter närmare tjugufem års verksamhet ägde hon, utom en förmögenhet af omkring 100,000 kronor, husen n:r 58 Norrlandsgatan och n:r 40 Vesterlånggatan samt Eriksö bortom Vaxholm.

Man bygger icke upp någon lycka genom att svika sina gamla plikter.

A. CH. EDGREN.

Så kom 1867 med dess handelskris. Det blef för henne det svåraste året i hennes lif. Mannen sattes i cession, och fastän hon erhöi boskillnad, var det med knapp nöd hon undgick samma öde. »Men,» sade hon, »skall jag ej göra hvar människa rätt, så vill jag ej lefva längre.» Och rätt för sig gjorde hon äfven; efter ett år hade hon ej mer någon skuld, men ej heller någon förmögenhet, ty allt hvad hon ägt hade hon öfverlämnat till mannens borgenärer.

Nu återstod henne ej annat än att börja på nytt igen, och med aldrig sviktande krafter stod hon fortfarande på sin post. Till råga på allt träffades mannen nu af en svår sjukdom, hvilken fjättrade honom vid sjukrummet i tretton år, innan döden kom som en förlossning. Men hustrun ägde energi för två. Snart begynte välståndet återkomma, och om hon ock nu, efter ett halfsekellångt, tråget arbete, föga äger, beror detta på hennes stora hjälpsamhet, bevisad närskylde och oskylde med samma aldrig tröttnande varma hjärtelag.

Och dock — hvilken förnöjsamhet, grundad på den sannaste gudsfruktan! »Är ej jag en af de lyckligaste människor,» sade den gamla vid ett besök, som författaren af dessa rader gjorde henne, »jag som genom Guds rika välsignelse åtnjutit hälsa och arbetskraft i så många år, och mot hvilken alla människor varit så vänliga. Får jag nu bara mitt lilla rum på Borgerskapets ankhus, för att där i lugn få sluta mina dagar, då tror jag ej, att det finns en så lycklig varelse på jorden.» — Denna hennes käraste önskan gick den 23 april i uppfyllelse. Då lämnade hon det hus, hvori hon bott sedan fyrtyotvå år, då tog hon afsked af den lilla trånga vrå, i hvilken hon så att säga utfört sin lifsgärning.

I femtio år har hennes namn stått därutanför på skylten, i femtio år har hon arbetat innanför dörren. Och hvilket arbete! Från det boden öppnats på morgonen till den stängts på kvällen, har den alltid myllrat af kunder. Få äro väl de af Iduns läsarinna i hufvudstaden, hvilka ej någon gång varit inne i »Villervallan». Ty detta namn har affären erhållit, dock ej i betydelsen af oreda, utan som en följd af handelns liflighet, ty de flesta af de under dagens lopp framtagna kartongerna, *hunno* ej att åter ordnas på sina platser, förrän boden stängts på kvällen. Men då stod också gumman kvar halfva natten och städade sin bod.

Och så har hon hållit ut ett halft sekel. Städe moderna och goda varor samt ett redbart och vänligt bemötande hafva gjort, att affären varit stadd i oafbruten utveckling. Trots det lilla utrymnet torde den, i fråga om omsättning, hafva varit en af de största i Stockholm.

Lika oföränderlig som innehafvarinnan kvarstår lokalen. Den enda förändring den till dessa dagar undergått består uti, att de små fönstren utbytts mot ett stort, de massiva trädörrarna mot genomskinligare, och att — hyran höjts från 400 till 1600 kronor.

Och i fråga om biträden har fru L. ej varit ombyttigare. Under hela denna tid har hon, utom den ena af sina döttrar, blott haft tre biträden i sin bod; till den sista af dem, fröken Anna Johansson, hvilken sedan tjugu år

troget stått vid hennes sida, har hon för någon tid sedan öfverlämnat affären.

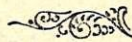
Att en person under en så lång tidrymd förmår oafbrutet sköta en sådan affär och sköta den så, som denna blifvit skött, så att det exempelvis aldrig inträffat, att ej en räkning blifvit på dagen betald, det hör otvifvelaktigt till sällsyntheterna. Och då denna person är en kvinna, hur mycket större blir ej då vår aktning för henne!

Fru Karolina Lindström, som är född den 12 maj 1812, fyllde i går åttio år, och närmast med anledning däraf meddelar Idun i dag sina läsarinna hennes bild. På henne kan man med skäl tillämpa Lotten von Kræmers ord:

»Hon hade ej annat än födgeni,
men bland genier är ej det det sämsta...»

Men ack, jo — hon hade något mer! Hon hade hjärtats trohet, uthållighet, kärlek. Utan detta gör ingen hennes gärning efter. En enkel saga och en enkel bild, men båda fyllda af ädel maning.

Axel Josephsson.

I morgon!

»I morgon — ja, i morgon, då
Vill jag så hjärtans gifmild bli;
Då vill jag börja stort slå på
Förutan gnideri.

Då vill åt fattigdom och nöd
Jag dela af mitt öfverflöd,
Frikostig på båd' guld och bröd;
I morgon blir jag öm och mjuk —
Så sad' en girigbuk.

»I morgon — ja, då börjar jag
Arbeta i mitt anlets svett,
Då skall det bli en mödans dag
Med spade och med spett.
Jag ämnar icke längre stå
På torgen så här fäfang då
Och andras arbet' blott se på;
Då skall min trånga flit bli spord —
Så föll en lättings ord.

»I morgon, om du har fördrag,
Vill jag betala all min skuld;
I morgon blir förfallodag,
Då får jag godt om guld.
Du därtill sätta kan din lit,
Att jag i morgon gör min flit
Att återgälda min kredit, —
Så talade en cessionant
Vid katastrofens brant.

»I morgon på allt rummel slut!
Jag slår mig uppå nykterhet!

Och, om jag ej det gjort förut,
Jag för en låg diet
Då, efter denna kvälls kalas,
Jag ämnar slå mitt brännvinsglas,
Det hittills kära, uti kras.
I morgon — sade drinkaren —
»Jag blir en vattenvän.»

»I morgon jag mig vänder om
Från mina villors breda stig;
I morgon blir jag god och from
Och tänker bättra mig,
I morgon väl tids nog det är
Att byta tankar och begär
Och vandra på den stig, som bär
Så smal och trång till himmelen —
Så sade syndaren.

I morgon — hvarför ej i dag? —
»Nej, nej — i morgon, förty då
Jag har ännu en rastedag
Att mig besinna på,
I morgon då skall mitt beslut
Ovedersägligt föras ut —
Så framt jag icke därföret
Har ändrat tanke, förty då
Får morgonda'n bestå.»

C. L—n.

»Huslig ekonomi».

Denna rubrik ha våra läsarinna kunnat återfinna i ett par af Iduns närmaste nummer — visserligen i en annan bemärkelse än den, hvilken ligger till grund för följande lilla uppsats, som vi hämta ur den »Norske kvindesagsforenings» förtjänstfulla tidskrift »Nylænde». Emellertid slog oss sanningen i den bekymrade husmoderns teckning af denna sida af den »husliga ekonomien» så lifligt, att vi ej kunna neka oss återgifva densamma till våra läsarinna — och deras eventuelle herrar mäns — välvilliga begrundan.

»Hvad var det för en grek» — skrifer insändarinnan — »som hade för princip att aldrig låna penningar af en vän? Han var så fattig, att han bara ägde en enda mantel, och när den skulle tvättas, måste han hålla sig i sängen. Han hade en mycket rik vän, en trofast och älskvärd vän, som till och med ofta erbjöd honom pennigelån. Men likafullt höll han orubbligt fast vid sin princip att ej låta beroende i penningsaker bringa ofrihet in i det förtroliga vänskapsförhållandet, ej låta vardagliga små obehag för fattigdom och brödbekymmer få rätt att störa harmonien och skönheten i deras ungdomliga vänskap.

Åh, hvad han var vis!

Men när en man och en kvinna nu i våra dagar ingå ett vänskapsförhållande — och äktenskapet är väl ett vänskaps- på samma gång

som ett kärleksförbund? — när alltså en man och en kvinna i våra dagar ingå ett förhållande, som de sannerligen icke önska skola bli mindre varaktigt, mindre förtroligt, mindre harmoniskt och skönt än det, som förenade de två grekiska hjältarne, så ordna de emellertid sina affärer så, att den ena är alldeles beroende af den andre i penningsaker.

Min man och jag t. ex. — och jag antar, att många ha det som vi — äro utomordentligt lyckliga, så länge vi slippa tala om pengar, men *då* — börja strax strängarne att skorra.

Innan vi gifte oss, var jag i tre år guvernant hos en familj, som var nog älskvärd att ge mig 400 kr. i årlig lön. Med denna jämförelsevis ansenliga summa och »allt fritt» hade jag det naturligtvis mycket sorgfritt i ekonomiskt hänseende. Jag hade min sparbanksbok (som tömdes för utstyrelsen) och dessutom rikligt nog till alla de julklappar och småpresenter, med hvilka jag kunde önska glädja mig själf och andra.

Men jag höll innerligen af »min Albert», och jag var ytterst lycklig, när han skref, att han snart kunde hämta mig som brud.

En af mina första önskningsor som ung fru var att kunna få hushållspengarne utbetalade på bestämda tider och med en bestämd summa för hvarje gång. Men Albert, som dock är en stor ordningsman, ville märkvärdigt nog inte gå in härpå. Jag har frågat honom, om han tror, att det går mera åt, när jag får en större summa på en gång, och jag har retat honom med, att han var snål och »om sig». Men han svarar alltid mycket lugnt, att de penningsaker, som ligga i min låda, förränta sig icke, och att det för öfrigt i affären (han är köpman) inte ens alltid är möjligt att skaffa 100 eller 200 kr. precis den 1:sta eller 15:de i månaden. Jag har försäkrat, att jag i så fall godt kunde vänta till den 2:dra eller 16:de — men nej, han är orubblig.

Vi ha nu i fem år haft det ställt ungefär på detta vis:

Jag frågar, om jag kan få litet mera pengar. »Hur mycket behöfver du?» — »Åh, jag tar så mycket jag kan få, jag», svarar jag, fortfarande vid godt humör. — Han (affärsmissigt): »Ja, det tror jag nog, men hur mycket behöfver du?» — Då blir jag allvarlig: »Det *allra minsta* jag kan hjälpa mig med är 5 kronor.» — »Nåväl! Var så god, här äro 10 kronor.»

En annan gång, fredag kväll, sitta vi båda i all trefnad tillsammans i hvardagsrummet. Han läser sina tidningar, och jag spekulerar öfver, huru jag, utan att störa friden, skall kunna påminna honom om, att jag måste ha pengar i morgon. Och med verklig ängslan tänker jag på, att det behöfs rätt mycket också, denna gång.

En skomakarräkning skall betalas — smörbyttan är tömd, och det måste skaffas mera ägg, kaffe, öl, för att inte nämna bröd, stek, grönsaker och frukt till söndagen. Något af detta tar jag ju »på bok», men våra fasta leverantörer ha icke *allt*, så det behöfs också reda pengar. Jag känner mig öfvertygad om, att, på hvilket sätt jag än nämner det, kommer hans ansikte att mulna — de flesta män äro visst så — och kan någon undra på, att jag ville se blott hans ljusa ansikte de korta stunder, han kan vara hemma?

Ändligen tar jag mod till mig och kastar helt lätt fram (som om det skulle vara den likgiltigaste sak i världen): »Ja, i morgon är det lördag; då får du tänka på mig med litet mynt igen, vännen min.»

»Ja visst,» svarar han, »du skall få.»

Men nästa morgou, när jag påminner honom om hans löfte, far en sky öfver hans panna, och hans vänliga stämma blir torr och affärsmissigt: »Ja — det var sant. Hur mycket skall du ha?» Han knäpper upp sin rock och tar fram plånboken.

(Åh, den som kunde få 100 kr., tänker jag, eller bara 50—40!) Men högt säger jag: »Om jag skall betala skomakarn, måste jag ha minst 30. Annars kan jag hjälpa mig med 10.»

»Det är bäst att betala — var så god, här äro 30 kr.»

»Tack! Adjö då!» En kyss, och så går han. — Ja, jag är ju lättad, men på måndag måste jag antagligen plåga honom igen.

Ibland går det också hvassare till.

En dag efter middagen börjar jag: »Du — om du kunde ta med dig litet pengar i afton, vore det mycket bra, för här var räkning på rödvinet, du vet, och jag bad pojken komma igen i morgon. För resten behöfver jag pengar till andra saker också.» — Han svarar också helt vänligt: »Ja, jag skall se till.» — Men på kvällen gör han ingen antydning om, att han har pengar åt mig, och jag öfvar mig i tålmod och tänker, att jag behöfver dem ju inte heller i *kväll!*

Men nästa morgon — då *måste* jag åstad: »Hur var det — tog du med dig några pengar åt mig i går?» — »Nej, det gjorde jag inte. Jag skall ta med mig i dag. Hur stor var den där räkningen du talte om?»

»Åh, den», sade jag med en känsla af missräkning — »var på 12 kr., den; men jag väntar snart flere räkningar, och då är det så förargligt att inte äga ett öre.» Och jag blef rent af en smula upprörd i stämman. Jag var förtviflad öfver, att han tänkte afspisa mig med nått och jämnt för denna enda räkning. Dessutom var det på *förmiddagen*, jag skulle haft pengarne. »Usch, de pengarne! Hur treffligt skulle det inte vara att lefva, om bara inte de där pengarne vore», suckade jag och lade gråtfärdigt ansiktet i händerna.

Han: »Kära vän, jag *har* ju pengar på *kontoret!* Och när vi *ha* pengar, kan det väl inte vara något att gråta för, att det fattas pengar, tycker jag.»

»Hvad i all världen hjälper det mig, att *du* har pengar på kontoret,» svarade jag häftigt, »när inte jag får något af dem!»

»Mycket sant,» sade han torrt; »du har alltid varit stark i logiken.» Och därmed tog han sina plagg, sade adjö och gick.

Där stod jag! — Icke en kyss till farväl, bara de kalla bittra orden från bägge sidor. — Men var det då orimligt, att jag någon gång blef otålig öfver slika ordningar? Och i alla fall, huru jag ångrade det! — Kan någon förundra sig öfver, att jag så önskade all världens pengar och penningomsorger dit pepparn växer, till Blocksberg, till yttersta Sibirien?! Bara jag och min man sluppe plågas därmed!

På middagen kom han dock snäll och älskvärd hem till mig med mycket pengar — hela 80 kr. — och så hade vi då solsken och vackert väder, så länge dessa varade.

Men kan någon i själfva verket säga, hvarför två människor, som hålla så mycket af hvarandra, skola göra lifvet så besvärligt för hvarandra?

Ibland har jag som en glad dröm om, att Albert kommer in till mig i riktigt godt humör, sätter sig hos mig och säger:

»Hör nu, min kära Lilly! Jag ser af din hushållsbok, att medelutgifterna pr månad för det förflutna året ha varit 200 kr. — frånräknadt de konton, jag ombesörjer. Jag har nu

tänkt mig, att dessa 200 kr. lika godt kunna utbetalas till dig direkt af min kassör t. ex. fyra gånger i månaden. Men för öfrigt förbehåller jag mig att ge kassören order om att ta hänsyn också till *andra* fordringsägare och att ge rent besked, om det är några svårigheter. I så fall får frun vänta!» —

Jag har så lefvande drömt mig in i, hur »rar» han skulle vara, när han sade detta — jag tycker nämligen, det kunde likna honom att säga något sådant — och hur lycklig jag skulle kasta mig om hans hals.

Och hvarför skulle det till sist inte kunna bli klart för honom, att detta vore ett lika praktiskt och bekvämt sätt som det andra, förutom att det vore ojämförligt mycket behagligare? Och att 200 kr. äro 200 kr., vare sig de utbetalas i femmor och tion tjugu gånger om månaden eller med *femtio* kronor *fyra* gånger om månaden.

Och så kunde ändtligen han, min stackars plågade man, få fred i sitt hem och slippa höra detta evinnerliga penninggnat beständigt. Man talar om »hemmets fridlysta vrå». Då först kunde hemmet blifva verkligen fridlyst. Nu kan han ju nästan icke känna sig säker en minut för att bli irriterad!

Alla de där tråkigheterna i penningväg borde äkta makar ordna så, tycker jag, att de inte hängde efter dem och alltid gnagde som en kedja.

I själfva verket är det ju inte annat än opraktiskhet, som är skuld till det hela. Ja, litet brist på godt förstånd också — hos mannen! Han kan icke sätta sig in i, att det är sårande och kränkande för en människas själfkänsla — till och med för en hustrus — att jämnt och ständigt nödgas uppträda som en »tiggare».

I »damernas parad».

Paristekningar för Idun

af Alvar Arfwidsson.

II.

I detta parad är — om ni har tålmod — ingen svårighet att få inträde, ty portarne äro många. Det gigantiska palatset har tre hufvudportaler, en åt hvar och en af de gator, som begränsa det, nämligen rue du Bac, rue de Babylone och rue de Sévres.

... Ändtligen!

Vi inträda och bana oss genast fram till centrum.

Tänk er en yta, ungefär så stor som ... låtom oss säga som Norrmalmstorg i Stockholm. Tänk er vidare fyrvånings-höga murar resta däromkring, dessa inuti afdelade af 2 rundtom löpande, ytterst breda läktare i st. f. våningar, så att ytterpartierna af bottenvåningen ligga i halfskymning, och så, till sist, ett jättelikt glastak spändt öfver det hela, och ni har konturerna af »Maison Aristide Boucicaut.»

Till läktarvåningarna leda flere dubbeltrappor af väldiga dimensioner — allting är här väldigt —, och såväl på dessa som å balustrader o. d. däruppe i plafondljuset äro anbragta dekorativa draperier och väfnader, japonaserier, indiska och turkiska mattor m. m., hvilkas eleganta färgprakt ger det hela en gladt målerisk prägel.

Här under plafonden, liksom i halfskymningen under läktarne, rada sig kolonner af

långbord, med de olika varorna utbredda och grupperade, i sin helhet utgörande en komplex af försäljningar, af hvilka hvar och ens karaktär angifves genom en skylt: *Bonneterie — Châles tricot — Gants — Jerseys h:te nouveauté*, o. s. v.; på samma sätt i de båda läk-tarvåningarne: *Chaussures — Soieries — Bros-erie — Parapluies*, o. s. v.

Behöfver jag uppräknas, min dam, allt hvad ni här kan förskaffa er? Här finner ni, som jag redan sagt, i det närmaste allt hvad en människa kan tänka sig, från det solidt luxu-ösa till det allra enklaste och hvardagligaste, och funnes det äfven lokomotiv och schwei-ziska alptoppar, så tror jag, att man bokstaf-ligen kunde säga: allt.

En hel beklädnad, om ni så önskar, allt ifrån kappan ända till de intimaste plaggen — ni får en kostym för hälften så billigt, som en sömmerska skulle lämna er den —, möbler i alla stilar, bosättningsartiklar, lek-saker för edra barn och de kokettaste articles de Paris, böcker och parfymers etc. etc., bijouterier saknas naturligtvis ej heller, ehuru parisiskan nästan aldrig bär dylika och egent-ligen blott älskar att se dem i butikfönstren.

Men hvad det än må vara, karaktäriseras det af mode och stil — och billighet.

— Sedan ert köp är avslutadt, följer er den artige employén (af sådana finns det både kvinnliga och manliga) till någon af de snart sagdt oräkneliga kassorna, i hvars böcker hvarje employé har sin kolumn, och där paketen slås in och likvideras.

Paketet är tungt, och ni önskar ej själf bära hem det? Nåväl, ni underrättas därom. Det lägges då i en ränna, som leder till sous-sol-våningen, där distributionsservisen väntar, och därifrån etablissemnets vagnar utgå fem gånger dagligen. (Paris är för denna servis indeladt i 10 sektioner, och ofta räknas de paket, som äro att utsända, i tiotusental.) I afton eller i morgon bittida har ni ert paket uppburat af en ståtlig huissier i blått livré och tvåkantig hatt.

En fördel i etablissementer af detta slag är att ni undgår alla försök till påtrugning. Det har, för resten, ingen tid till. På sin höjd den pliktskyldiga frågan:

»C'est tout ce que vous désirez, madame?» — en fråga, hvarpå synbarligen intet svar väntas.

* * *

Något s. k. prutande förekommer heller aldrig, ty priserna äro fasta och på små skyltar markerade för hvarje grupp af varor.

Dock vill jag härvidlag inte påstå, att de stora nouveautés-magasinen just äro fria från en för öfrigt ganska oskyldig affärsfint, som är karaktäristisk för Paris-butikerna i allmänhet. Långt därifrån.

Jag syftar på sättet att skriva de där pris-skyltarna.

Antag t. ex. att en köpman vill ha 2 francs för en meter tyg. Han skriver då på lap-pen i sitt fönster inte på detta sätt:

2.

— åh! hvad tror ni! — han sänker pri-set af pur välvilja mot klienterna och skriver så här:

1,95.

Älskvärdt, inte sannt?

Man kan i vissa andra butiker få se följande skylt, som, i synnerhet i starkt regn-väder, verkar ytterst stimulerande på köplusten:

PARAPLUIES depuis 3 Francs,

och ordet »depuis» (ifrån) är, liksom det där näpna »95» satt med så små typer, att det ej kan läsas med obehäpnadt öga.

Ni går in, ni begär att få se paraplyer och utväljer slutligen ett, som fallit er i smaken.

»Hvad kostar det här?»

»18 francs».

!...

»Men ni har ju paraplyer äfven till 3 francs?»

»Ah!... ja, ja! (herrn bakom disken skänker er ett medlidsamt leende) vi ska' strax visa er!»

Han kommer tillbaka med en liten eländig, parasollliknande tingest, en sådan där som bebéer bruka bära, när de promenera med sin bonne.

Ni betraktar det förvånad:

»Hm!... Hm!»

»Ja, särdeles starkt är det inte, men, min herre, (återigen ett sådant där förargligt le-ende!)... till 3 francs...!»

* * *

Men vi befinna oss i »Au Bon Marché.»

Under ett oafbrutet sorl, som fortplantar sig genom den jättelika lokalen, växer träng-seln, som redan är besvärlig, för hvarje minut ända framåt eftermiddagen.

Vid diskarne knuffas man som hungriga herrar kring ett smörgåsbord.

Hemligheten ligger i att det är en *occasion* dag!

Hvad en *occasion*-dag är? Jag skall strax förklara det.

I ett nouveautés-magasin som »Au Bon Marché» delas naturligtvis nouveautéserna, d. v. s. nyheterna, i sådana för vinter, för som-mar och för s. k. half-säsong.

De dagar, då försäljningen af dessa nyin-komna artiklar tar sin början, äro ett sorts marknadsdagar — till antalet 12 —, i hvilka den årliga handeln koncentrerar sig och som i ordets fulla bemärkelse äro evenements för den parisiska damvärlden.

Den första, viktigaste och mest populära af dessa dagar infaller i början af februari och skulle kunna kallas linnemarknaden; kvin-norna i Paris' omgifningar inresa då i mass-tal till hufvudstaden för att göra sina uppköp af linne, bordtyg o. s. v.

I slutet af samma månad exponeras de nya handskarne och spetsarne, i september komma möblerna och mattorna o. s. v.

Det högtidliga saluöppnandet af vårens nouveautés äger rum en af de första dagarne i mars, medan sommartoletterna inkomma i början af maj och vinterkostymerna i början af oktober.

Men har en liten parisiska ej haft råd att genast tillfredsställa sin längtan efter en modern sommar- eller vinterkappa, så behöfver hon därför ej vara orolig. Det snälla herr-skapet vid rue du Bac är så hjärtans hjälpsamt mot sina kunder, eller också tänker det på sig själf och vill ej låta någonting ligga kvar och bli gammalt — ettdera är det.

Alltnog, de arrangerar en s. k. *occasion*, en realisation, som för sommartoletterna in-faller i början af juni, för vintertoletterna i början af december.

Stackars artiklar, som fått ligga en månad eller två, som måhända i dagsljuset ej äro fullt presentabla, men hvilkas färger i afton-skymningen, då de läggas fram, kvittra och jubla så vackert, och som kanske därför i folkspråket ha fått det egendomliga namnet »näktergalar» (*rossignols*)!

Huru åstadkomma lämpliga reformer vid affattandet af tjänstebetyg?

Med hänvisning till artikeln »Tjänstebetyg» af *Lilly* i förra veckans nr af *Idun* och de lofvärda synpunkter, som där i korthet utveck-las, inbjuder härmed redaktionen våra husmö-drar och andra af ämnet intresserade till en liten pristäffing öfver här ofvan framställda fråga, hvarjämte då äfven hvarje täflande bör framlägga

ett förslag till formulär för tjänarinnebetyg.

Vi ämna sedan låta de ingångna skrifterna bedömas af en

komité af erfarna husmödrar

och i *Idun* offentliggöra resultatet, allt till be-främjande af denna ingalunda oviktiga frågas praktiska lösning. Den i täflingen segervin-nande tilldelas vi

ett pris af 50 kronor,

och förbehåller redaktionen sig full dispositio-nsrätt till det prisbelönta förslaget.

Samtliga uppsatser böra vara insända till *Iduns* redaktion, Stockholm, inom juni må-nads utgång.

Iduns panoptikon.

Till denna världens märkliga händelser under innevarande maj månad hörer, att den lille kronprinsen af Preussen, hvilken, om Gud skänker honom lif och hälsa, en dag skall komma att bära namnet kejsar Wilhelm den tredje, den 6 dagen i månaden fyllde sina tio år. Han ansågs i och med detsamma mogen för erhållande af löjtnants-fullmakt samt erhöi rätt att bära svarta örns orden och långa byxor.

Hvilken af dessa utmärkelser, menn tro, glädde honom mest? Den mänskliga naturen, hvilken, så otroligt det torde låta i hofkret-sarne, är gemensam för furstebarn och andra, gifver anledning till den förmodan, att lång-byxorna gjorde prinsen den största glädjen, och detta i synnerhet därför att hvarken bror Eitel Fredrik eller bror Adalbert ännu kunna aspirera denna karlavulnhet, — att ej tala om bror August Wilhelm och bror Oscar och bror Joachim, för hvilka, tripp trapp trull, en sådan utmärkelse ännu blott hägrar i ett aflägsset fjärran.

Det är icke svårare — eller lättare — att göra små prinsar än andra barn i lag, endast man förstår att de i främsta rummet äro barn och blott i andra rummet prinsar. Grefvinnan de Miranda (eller låtom oss säga på gamla viset, Christina Nilsson), som varit mycket god vän med drottning Isabella af Spanien, berättade en gång, hvad denna i sin ordning berättat för henne. Den lille Alfons — inte den nuvarande sexårige kungen, som bär olycksnumret »den trettonde», utan hans pappa, hvilken hette »den tolfte», men ej hade stort mera tur med sig för det, efter-som han dog redan vid 28 års ålder, — denna sistnämnde Alfons, just när han också fyllde sin tionde födelsedag, hade sett sig och dagen firas på alla sätt. Rikets store hade rest till slottet Aranjuez, där den kungliga familjen då uppehöll sig, för att göra sin underdåniga uppvaktning (de voro med om

att göra revolution året därpå, 1868, och att fördrifva den kungliga familjen, men 1867 bockade de sig nog!), och prinsen hade öfverhopats med massor af de dyrbaraste presenter, dit förmodligen också hörde ordnar och band och generalfullmakter med mera sådant. Men ingenting af allt detta gjorde honom någon glädje. Han bara stod vid fönstret och tittade ut på regnet, som öste ner. Modren-drottningen satte honom på sitt knä och frågade, om han ej tyckte om det och det och det, som han hade fått? — Nej! — Hvad ville han då ha? — Något annat, mycket bättre. — Nå ja, eftersom det då var hans födelsedag, så lofvade hon honom, att han skulle få, hvad han ville, bara han blef glad. Hvad var det då?

Han ville springa ner och hoppa i vattenpussarne med de andra pojkarne!

* * *

Vår konungs resa till Biarritz leder tanken till ett annat furstebarn och dess moder — den olycklige unge kejsarprinsen Louis Napoleon och den ännu lyckligare kejsarinnan Eugenie. Det är nu snart på dagen tretton år sedan den, hvilken i barndomen kallades prince Charmant såsom i féé-sagorna, stupade, blott tre och tjugu år gammal, för en afrikansk vildes kastspjut der nere i Sydafrikas zulu-kafferland, efter att redan när han var åtta år yngre ha fått lära sig erfara lyckans obeständighet genom det svindlande fallet från kejsartronen till landsflykten. Sådana där slag mogna själen tidigt, men de borttaga också tidigt den sprittande ungdomsglädjen. Vid ett par och tjugu år, då ännu lifvet leker som bäst för de flesta, var prins Louis — hans efterlämnade anteckningar bevisa det — en allvarligt tänkande man, och hvem kan säga, huru Frankrike och världen nu skulle sett ut, om han hade lefvat! Framför allt, hvem kan säga, om han själf skulle varit lyckligare, hade han ock burit, återupptagit eller återfått den fallna kejsarkronan! Fortidens vise sade, att »de, hvilka gudarne älska högst, dö unga», och det är nog så, fastän vi — och isynnerhet de tidigt bortgångnes efterlevande — sällan förstå att rätt uppskatta den kärleken. Att modren-kejsarinnan förmådde bära och öfverleva alla de sorger, hvilka hopade sig öfver henne under loppet af några få år, däröfver må man väl förundra sig.

Äldrig är hon nu, och af den forna bländande skönheten ser man intet spår; till och med dessa underbara ögon, hvilkas like, sade smickret, icke fanns i världen, ha förlorat sin glans, själfva deras färg har bleknat och deras uttryck likaså. Gestalten är böjd, gånge osäker, så att furstinnan ständigt stödjer sig på en käpp. Endast håret är lika rikt som förr, men det är nu silfverhvitt och bäres, tätt slutande sig omkring det bleka ansiktet, utan tanke på något koketteri...

Annat var det förr, då Eugénie de Montijo förde spiran ej blott öfver världens skönaste rike, men ock öfver det kvinnliga modets hela universum. Man har mycket förebrått henne, att hon genom sin smak för lyx och flärd gaf alltför mycket näring åt fallenheter, för hvilka franska folket ändock påstås äga för stor böjelse, men det är med den saken som med allting annat här i världen: den kan och bör ses från två sidor. Hvarje nytt mode, som hon skapade genom sitt tycke, sitt infall eller en växling i sin smak, och hvilket därefter gick ut öfver all världen,

beredde en inkomst i millioner — sammanlagdt i många milliarder — åt Frankrikes industri och skänkte härigenom också ökad arbetsförtjänst och inkomst åt hundratusentals kvinnliga och manliga arbetare. Och för öfrigt, hon hade så många goda sidor (bland annat en välgörenhet, som aldrig förtröttades), att det månne vara henne förlåtet, om hon ej kunde frigöra sig ifrån en smula kvinnlig fåfånga.

* * *

Förtälet har sökt att med sitt gift ännu värre besmutsa henne, men dessa bemödanden ha varit förgäfvade, ty nu efteråt, när hon icke längre kan spela någon politisk rol, erkänna äfven hennes gamla fiender, att hennes uppförande såsom maka och moder är utan fläck. Men hon hade den olyckan att själf ha en mor, den gamla grefvinnan de Montijo, hvilken alltid varit en smula äfventyrlig af sig, och detta återföll till en del på döttrarna, den äldre hertiginnan af Alba och den yngre kejsarinnan. — Gumman de Montijo var alltid en mycket frispråkig dam och i Tuileriernas hof tämligen omöjlig. Och detta oakadt att Napoleoniderna ju icke voro uppväxta från vaggan vid etikett och ceremoniel, hvarför det också hände, att i synnerhet fruntimren förplumpade sig allt som oftast mot dessa lagar. Värst hade det varit med den gamla fru Lætitia, hvilken såsom den store kejsarens *madame-mère*, såg de sina hunna till en storhet, hvilken öfvergick allt begrepp och alla mänskliga proportioner. Hon väckte mer än en gång sin allsmåttige sons vrede genom sin oförmåga att finna sig till rätta i dessa förhållanden. Bland annat hade hon den ovanan, när hon fick se någon främmande diplomat, som ingaf henne förtroende, att taga honom afsides och göra honom den samvetsfrågan: »säg mig, riktigt på samvete, tror ni, att allt det här länge håller ihop?»

* * *

Biarritz var kejsarinnan Eugénies älsklingsort, kanske mest därför att det låg så nära hennes eget fädernesland Spanien, och årligen tillbragte hofvet därstädes flere veckor. På den högt öfver hafvet belägna branta klippstranden, mot hvars sidor Atlantens långa vågor piska med evigt skum, hade kejsaren uppfört åt henne *Villa Eugénie* eller såsom den mera högtidligt benämndes »palatset», som numera, om jag ej bedrager mig, utgör en afdelning af badorten Casino. Byggnaden, uppförd af rödt tegel i en stil, som vill vara Ludvig XIII:s, är icke vidare imponerande, men rymlig och bekvämt inredd. Och mycket gladt gick där till väga på den tiden, både i palatset och i hela Biarritz för resten, dit bland andra en stor mängd af Europas statsmän brukade göra en liten titt, mera i förhoppning att kunna kika i kejsarens politiska kort än i afsikt att kunna restituera sin hälsa. Men äfven för detta är platsen särdeles väl vald, synnerligast under vår- och höstmånaderna, innan ännu hettan blir så stark. Luften är ren och frisk, och vindarne hindra värmen från att kännas kvalmig. Landet är intressant att studera för den, som är road af sådant, ehuruval promenaderna, som egentligen blott sträcka sig mellan hamnen och den berömda fyrbåken, äro tämligen inskränkta. Omkring själfva hamnen utbreder sig en krans af koketta villor och hoteller, hvilka senare dock icke utmärka sig för

sina billiga pris. En dragningskraft utgjorde fordom — och gör väl ännu — Biarritz Casino, som visserligen icke i glans och prakt motsvarar t. ex. Monte Carlos i Monaco, men där man icke heller får bedrifva samma spel som i det sistnämnda. Men *andra* spel få bedrifvas för hugade amatörers förnöjelse.

Poetiska själar bruka lustvandra längs stranden till en grotta, som bär namnet »Chambre d'amour», och där enligt traditionen tvänne älskande en gång i tiden — men ingen kan säga när — skola ha räddat sig undan ett skeppsbrott, men sedan dött af hjälp. Ännu sjungas i nejden sånger, tolkande deras olyckliga öde.

Renholm.

När grosshandlaren förlofvade sig.

Novellet för Idun

af

Elin Ameen.

(Forts.)

»Snälla mamma,» sade Hedvig bittert, »räkna inte mig bland gracerna, det är mer än löjligt.»

»Men du ser ännu så ståtlig och bra ut vid ljus och i toalett,» inföll modern. Hon hade rätt, och Hedvig visste, att hennes gråbleka hy och markerade drag behöfde ljusken och starka färger. Men hon var alldeles för klok att låta dåra sig af moderns fåfånga för dotterns räkning, utan pinades i stället däraf.

»Jag bryr mig inte om att gå på balen,» återtog hon, »när man fyllt tretti år, kan man ha vett att sluta upp att dansa.»

»Men, kära barn, det står inte skrifvet utanpå dig, att du är tretti, men det basunar du då ut kring gator och gränder. Inte gå på balen! Har man hört! Och du har din vackra, röda klädning, som du bara nyttjat en gång.»

Hedvig teg, men såg uppretad och nervös ut.

»Och hvad har du att sätta på dig?» frågade fru Alm sin flicka.

»Jag vet inte — jag tror inte min hvite lenon är fraiche nog...»

»Den som du hade här i julas?» frågade fru Bergström.

Gerda nickade och såg orolig ut.

»Nej, söta barn, den kan du visst inte ha; på en sådan bal kommer man inte i sjaskig lenon. Men du har ju fått ditt första kvartals aflöning, du kan få något annat, tunt tyg billigt nog.»

»Ja, tyget, men så är det så mycket annat, skor, solfjäder, handskar, blommor — jag har ingenting.»

Tonen lät halfgråtande.

»Men, lilla Gerda, hvad har du gjort med din aflöning, utom det du betalar hemma?» Fru Bergström såg förfärande inkvisitorisk ut.

»Jag har den inte kvar — inte ett öre,» svarade Gerda sakta, i det hennes mor alldeles kröp ner i sin sjal och såg ut, som hade hon velat dölja sig för hela världen. Endast de två, mor och dotter, visste, att Gerdas pengar gått åt att betala skomakare- och skraddareräkningar för syskonskaran — hon var ju den första, som på egen hand förtjänat något.

»Du får gärna taga min klädning, om den kan ändras åt dig,» sade Hedvig. Gerda och Hedvig voro, oakadt olikheten i ålder, sedan

flere år »bästa vänner», en sådan vänskap, som uppstår utan att man vet hvarför, mest därigenom att mödrarna umgås och att döttrarna ständigt träffas och vänjas vid att umgås förtroligt.

»Siden, och rödt till på köpet, passar inte för en så ung flicka,» inföll hastigt fru Bergström, som blifvit ytterst bestört öfver sin dotters liberalitet att skänka bort den dyrbara dräkt, hon sträfvat rätt mycket för att få.

»Ja, det har du rätt i — hon skulle se ut som sin egen mormor,» svarade Hedvig och log mot Gerda. »Skär som en rosenknopp eller hvit som en ängel — det passar henne bäst.» Det var alltid någonting i Hedvigs ton, som gjorde, att hennes ord läto som satir, äfven när hon ej menade det. Det var ofta, som Gerda sårades af denna ton, men hon visste, att Hedvig höll af henne, att hon var Hedvigs enda vän, och därför fördrog hon mycket från henne!

»Så stanna vi hemma, du och jag, mitt gull,» fortfor Hedvig och lade armen om Gerdas hals, »jag skall bjuda hit dig och hämta hem en flaska champagne, och medan de andra dansa, blanda vi saknadens tårar i den skummande drycken och dricka världens — den oemotståndliges skål!»

Fru Bergström förlorade mot vanan herraväldet öfver sig själf och brast i gråt.

»Hvad i hela världen, mamma?»

»Att du kan vara så hjärtlös,» snyftade fru Bergström, »när nu ett tillfälle erbjuder sig för både dig och mig att komma ut i en elegant societet, och när du har en klädning, som behöfver vädras, och som blir gammalmodig, och själf sitter du och murknar på det där gamla kontoret...»

»Och behöfver vädras, menar du,» inföll Hedvig. Därefter tillade hon häftigt: »Ja, du har rätt, mamma, jag murknar på det gamla kontoret, jag blir äldre, fulare, dummare och elakare för hvar dag, det är själsdödande och nervretande. Jag vill göra dig till viljes, mamma, jag vill ännu en gång, den sista, vädra mig och min klädning — glömma allt annat och vara ung en enda natt, dansa och le som de andra, berusas af musik och blomsterdoft, inandas rikedomens och praktens söta gift, kanske få höra, att jag ännu är vacker — vid ljussken och i rödt siden!»

Hon talade häftigt och bittert, men där låg en underton af smärta i det hon sade, ett oroligt kämpande, som förrådde de iure slitningarne hos en kvinna, som håller på att lämna ungdomen bakom sig, men i hvars hjärta ännu bo ungdomens längtan och drömmar.

Fru Bergström blef nöjd och Sigrid Åberg också nöjd, som ej gick miste om sitt förkläde. Det var bara Gerda, som den natten grüt sig till sömns med moderns hand i sin.

* * *

»Jag får ju äran se mina kvinnliga kontorer på min bal, både de ordinarie och vår extra,» sade grosshandlarn, i det han lämnade Hedvig en räkenskapsbok.

»Jag tackar,» svarade denna stolt, »min mor och jag bruka ju inte försumma, och vi komma med nöje i år också.»

»Och fröken Alm?»

Gerda blef blossande röd, bet sig i läppen, slog ner ögonen och stammade:

»Jag tackar, men jag kan inte komma.»

»Seså, hvarför det då?»

»Hindrad — upptagen...»

»Så långt i förväg — är det möjligt? Men

jag är despot, såväl här på kontoret som i egenskap af värd på min bal — ni får inte uteblifva, det sätter jag mig emot.»

»Men jag kan inte — be mig inte — jag vill så gruffigt gärna — men det är omöjligt...»

Tonen var så barnslig, nästan halfgråtande, att grosshandlarn måste småle. Han sade några beklagande ord, men beslöt taga närmare reda på saken. Därefter vände han sig till Sigrid Åberg med samma fråga, fick ett blygt »jag tackar» från friska läppar och såg ett par glödande kinder, som lutade sig ner öfver ett linieradt papper, hvarå »adepten» gjorde sina lärospån under Hedvigs uppsikt. Sigrids ostyrlighet kröp alldeles under bordet, hvar gång grosshandlaren kom i hennes närhet, och han tog henne för ett det spakaste lam i skepnad af ung dam.

På middagen var Gerda först färdig med sitt arbete. Hon mätte inte bra, utan gick hem och brydde sig ej om att vänta på de andra. När hon hunnit en bit ner på gatan, hörde hon hastiga steg bakom sig och en känd röst, som tilltalade henne. Förvånad och rodnande stannade hon och undrade, hvad grosshandlarn kunde vilja henne. Han följde henne, och de gingo gatan framåt vid hvarandras sida. Han kom genast in på frågan om, hvarför hon inte kunde komma på balen. Hon svarade först undvikande, men till sist lockade han ur henne hela hemligheten — att hon ingen toalett hade och inga pengar att köpa någon för. Och liksom fru Bergström undrade han, hvad hon gjort med sitt första kvartals aflöning, och då hon bekände, att hon gjort af med den, sade han, att hon var en liten slöverska. Men till sist fick han en dunkel häntydan om, hvart pengarne tagit vägen, och det var med en varm handtrykning och en vacker blick i sina ljusa, blå ögon han skildes från Gerda vid hennes port.

På aftonen kom ett bud med ett bref till Gerda. Det var från grosshandlarn och innehöll en femtiokronesedel till baldräkt jämte en så vänlig skrifvelse om att ej illa upptaga gåfvan, som kunde anses som en påökning af andra kvartalets lön, att hvarken Gerda eller hennes föräldrar kunde annat än mottaga den för att ej sära gifvaren. Han anhöll dock, att det skulle bli en hemlighet mellan familjen och honom. Och så på slutet kom där en liten anhällan, att hon skulle dansa kotiljongen med honom och ej lofva bort den åt någon annan.

Nästa dag kom Gerda sent på kontoret och passade tiden så, att hon skulle träffa grosshandlarn utanför, och där tackade hon honom, enkelt och okonstladt.

Men för Hedvig kunde hon inte tåga, men denna var mycket tystlåten och svarade ingenting alls på Gerdas ifriga berättelse, utlägg, undran och tvekan, om hon ändå gjort rätt i att taga mot pengarne.

»Men när pappa och mamma voro med om det, så...»

»Ja, då så,» svarade endast Hedvig sarkastiskt.

(Forts.)

Sen till, att *Idun med Modetidning* finnes hos alla edra bekanta!

Barnens sysselsättning.

Af

Ellen Bergström.

(Forts. o. slut fr. föreg. n.r.)

Små flickor äro företrädesvis roade af att försärdiga hvarjehanda plagg åt en docka eller små artiklar att möblera eller pryda dockskåpet med. Om man sätter dem att sticka strumpor eller fälla handdukar, skola de snart gäspa, ja kanske börja gråta och efter en stund söka lista sig ifrån sådan sysselsättning; men låt dem på egen hand klippa och sy små mattor till dockans förmak, örngått och lakan till hennes säng, hattar och andra plagg åt dockan själf, och det skall visa sig, huru intresserade och flitiga de blifva; och icke litet lära de sig på den vägen. Man har blott att gifva dem tjänligt material och dugliga verktyg, och de skola förfärdiga dessa små arbeten i det närmaste på egen hand, sedan man, notabene, lärt dem de första greppen. Dockskåpet är för den lilla flickan, hvad »verkstaden» är för gossen. Dessutom kan hon äfven rätt tidigt blifva ett litet biträde i köket såsom vid fruktskalning och bärrensning m. m. och äfven få göra sina små försök vid spiseln. Vår tids nätta spisar göra leksaks-spisar, vid hvilka det vankades brännskador, tämligen öfverflödiga. Både hennes tankeförmåga och praktiska duglighet uppöfvas genom nämnda sysselsättningar; och hvad som är lika mycket värdt, man skall ej därunder höra henne kifvas och gnabbas med syskonen. Det ligger bestämdt i den kvinnliga naturen en lust och håg för sådana saker, som sedermera hos mången ung kvinna kväfvats genom en allt för ensidig utbildning af de högre själsanlagen.

Papper eller papp, sax och blyertspenna, vax och lera samt träbitar att bygga med och annat dylikt bereda både gossar och flickor flere nöjsamma tidsfördrif.

Tidsfördrif, sade vi, mera af gammal vana än därför att vi älska detta ord. Det innebär liksom att tiden är ett ondt, som bör fördrifvas, men hvad är vår tid annat än en del af vårt lif? Tiden skall icke fördrifvas; den bör användas.

Men vi återvända till »sax och vax och nål och tråd». Man kan gärna lämna barnen frihet att rita och klippa och forma och bygga, hvad deras fantasi ingifver dem. På det sättet skola de hafva allra roligast. Därjämte kan man ju visa dem många små nätta saker, som äro lätta att göra efter, men den sysselsättning, hvilken här är på tal, skall icke sammanställas med undervisning. Undervisningen tröttrar och anstränger, och de mindre äro ännu icke mogna att mottaga den, de större hafva nog af den i skolan.

Med bildböcker kan man börja underhålla de små, långt innan de kunna läsa. Texten är vanligen så lätt lärd, att de, efter att några gånger hafva hört den uppläsas, kunna den utantill, och sedan hafva vi sett dem sitta för sig själfva framför taforna och upprepa den ur minnet. Djuren roa naturligtvis barnasinnest mest, men man har vid valet af djurböcker att akta sig för sådana med oriktiga proportioner, ty dessa alstra en oreda i begreppet, som länge sitter i. De goda svenska illustrerade barnböcker vi fått äro mycket att föredraga framför tyska, och hvad särskildt angår djurafbildningen kan man säga att den hos oss i allmänhet står mycket högt.

Att man för barnen läser sagor och berättel-

ser högt roar dem kanske mer än något annat. Hvar och en, som har försökt därmed, har gjort den erfarenheten, att de, så fort man slutar, ropa: »En till! Litet mera!» Det är emellertid af vikt att med urskiljning välja barnalektyren. Ty barnasinnets får icke besudlas, och hela den kommande lefnadsriktningen grundläggas i barnkammaren. Om vi skulle tillåta oss några antydningar i fråga om passande läsning för barnen, vilja vi då först — gärna utsättande oss för omdömet gammalmodig — varmt förorda berättelserna ur gamla testamentet, såsom t. ex. de om Lustgården, Josef och hans bröder, Moses, David och ännu andra. Dessa heliga berättelser lämpa sig i sin friska ursprunglighet, poetiska skönhet och sitt rörande innehåll förträffligt för deras ålder, för hvilket påstående barnens eget intresse för dem bäst vittnar. För öfrigt äro de stora urtyper för alla tider. Vidare genuina folksagor, som bjuda på färg och fantasirikedom, men hvilka icke alla äro så oskyldiga, som det vid flyktigt genomgående kan förefalla, och därför tåla vid gallring; Topelii berättelser för barn, i hvilka liksom en doft af oskuld och renhet slår en till mötes; några af Andersens sagor samt den evigt unge Robinson. Utom det nu nämnda finnes ju äfven mycket annat vackert och läsvärdt, som står hvar och en fritt att välja efter eget godtfinnande.

Barnen böra äfven få lära små verser utan till, hvilket stärker minnet och roar.

Till sist kan äfven i denna uppsats vara på sin plats att påpeka, att moderns sällskap är det för barnen nyttigaste, att hon bör hafva dem i sin närhet, så att hon själf kan öfvervaka deras sysselsättningar, själf blifver deras intimaste vän och rådgifvare i alla deras angelägenheter. Bråkigt blifver det emellertid, det kan ej nekas, där det finnes smått folk, och hon måste därför med all makt söka motarbeta vår tids »nervositet», så att hon ej med sin person lägger sordin på deras ålders naturliga munterhet eller, för att skona sig, skickar bort barnen i andra ändan af väningen med en tjänarinna. Icke allenast att vi själfva afstå från en förmånsrätt, då vi lämna åt andra att blifva våra barns förtrognaste sällskap och åt legda händer öfverlåta de plikter, hvilka för oss mödrar äro eller borde vara de ljufvaste, utan vi må heller icke tro, att tjänstfolket är detsamma i ensamhet med barnen, som då vi se dem. De lägga då intet band på sig, utan låta sin råhet framträda. De lära barnen sitt skrock, fördomar och annat otyg, hvilket de icke våga framföra i bildade personers närvaro. I förra tider voro afrättningar, tjufhistorier, de stupidaste spökhistorier och barocka föreställningar om samhälls- och natursaker före i köket och barnkammaren, och kanske det är föga bättre nu. Och låtom oss icke endast i hemmet hafva barnen omkring oss, utan äfven taga dem med oss ut på kortare eller längre promenader. Dessa blifva också en slags sysselsättning för dem; för öfrigt är vistandet i fria luften ett af hufvudvilkoren icke endast för deras fysiska, utan äfven för deras moraliska välbefinnande. Däremot bör man så litet som möjligt låta dem vistas på gårdarne, där en viss andlig förskämning står i ett slags samband med den mindre rena luften.

Vi tro oss icke säga för mycket, då vi påstå, att dessa promenader utom staden, höst och vår, med barnen, dessa kalkbacks- och skridskoåkning med dem om vintern, för att icke tala om sommarens roddturer och utflykter, kunna blifva verkliga nöjen för en mo-

der. Den, som skrifver detta, tillstår öppet, att de blifvit så för henne, och när hon om vinterkvällen sitter i den varma, trefliga sängkammaren, omgifven af sin lilla skara, kan det nästan kännas som en saknad att bryta upp, som ett tvång att taga på sig den strama klädningen och begifva sig till den fylla teatersalongen eller sällskapslifvets förströelser. Någon *längtan* efter de senare nöjena har hon icke alls.

Om en moder därför *offrar*, som det kan tyckas, sin tid, sina krafter, sin ungdom, sig själf åt sina barn, skall hon få den rikaste ersättning, dels däri att barnens nöjen skola blifva hennes, dels däri att deras utveckling skall blifva sundare och en allt fastare kärlek förena deras hjärtan med hennes.

Det talas så mycket om barndomens lyckliga dagar, och minnet kastar sitt rosenskimmer öfver den egna barndomen. Mången äldre önskar sig måhända undan lifvets kvalm och kval tillbaka till den. Men är barndomstiden verkligen alltid så lycklig, som det säges? Vi tro det icke obetingadt. Så till vida ligger det ju onekligen en sanning däri, som den är fri från de bekymmer, som sedan mer eller mindre pressa under lifvet; men tillbragt, om vi så få säga, i håglös sysslöshet, kif och okynne, samt till följd därpå under ständiga banner, gör den föga skäl för sin höga värdighet att vara lifvets lyckligaste tid. Det är därför af omätlig vikt, att vi äldre äro uppmärksamma på, att det tillkommer oss som en dyr plikt att fylla barnens tillvaro med skönt och godt innehåll, gifva dem sanna ideal med sig ut i lifvet och morgonfriska minnen att blicka tillbaka på. Då skola de en gång med sanning kunna instämma i Atterboms stämmingsfulla ord:

»Till bergets hjässan har jag längesedan
Gått uppför, ur en dal på skönhet rik;
Från hjässans vidd nu sluttar vägen redan, —
Men till en dal, som är den första lik.

Den ton, hvars hälsning där all rymden fyller,
Ar genljud af en ljufvig vaggångs vyss;
Det ljus, som alla toppar där förgyller,
Är återglans af morgonrodnans kys.

Ett tjäll där står, och fagra barn där dansa;
De äro mina — äro, hvad jag var!
Och när min kala tinning de bekransa,
Jag vårens fulla blomsterprakt har kvar.»

Ur notisboken.

Ett vackert handtag. Riksdagsman E. Hammarlund hade i riksdagen motionerat, att statsmakterna skulle anså 50,000 kr. till undervisning i flickskolorna i kvinnlig slöjd. Ehuru statsutskottet afstyrkt detta, synes frågan nu dock gå en lycklig lösning till mötes. I första kammaren har visserligen med 34 röster mot 30 den uppfattningen segrat, att kvinnoslöjdens understödande vore en sak, som kommuner och landsting privatim finge taga om hand. I andra kammaren blef emellertid utgången en annan, i det herr Hammarlunds förslag antogs utan någon som helst votering, sedan flere talare varmt uppträd till den vackra tankens förmån. Så att all sannolikhet föreligger nu, att ur den gemensamma voteringen skall framgå fullständig seger för motionären. Det blir ett vackert handtag åt sträfvandena att höja kvinnoslöjden i vårt land, för hvilket alla ifrara skylla herr Hammarlund stor tacksamhet.

Vårt underhus hedrar sig än ytterligare. Högre lärarinneseminarier har af detsamma ihågkommit med 3,000 kr. till en valfri fjärde årskurs och 5,000 kr. till undervisning i huslig ekonomi. Få nu blott se, huru det aflöper i första kammaren! Där är alltid en smula stridigt beträffande kvinnointressena.

Frågan om gift kvinnas äganderätt har ock varit före i andra kammaren och rönt ett mottagande, som är glädjande. I måndags antog den nämligen utan votering greffe *Hamiltons* motion, som afser ett förnyadt uttalande från riksdagens sida om önskvärdheten af en lagstiftning, hvarigenom *dels* makars förmögenhetsförhållanden så ordnades, att äktenskapsförbindelsen icke åstadkommer rubbning i någöndera makens äganderätt, *dels* mannen förklarades obehörig att utan hustruns samtycke förfoga öfver boets fasta egendom å landet eller i staden. Men — återigen detta *men* — äfven här hänger det nu på, hvad förstekammarfäderna kunna komma att säga om saken.

Trängseln om brödet. Ej mindre än 400 unga kvinnor ha anmält sig för att erhålla platser i postsparbanken.

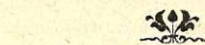
Till Chicago! För kvinnliga resande till Chicagoutställningen har mrs Potter Palmer, slagit ett stort slag. Hon antager, att det är tusentals mindre bemedlade kvinnor, som önska resa till Chicago för att se utställningen, men draga sig för de dryga hotellkostnaderna. För att afhjälpa detta, har hon satt i verket att bygga ett hotell, där 5,000 fruntimmer samtidigt kunna erhålla snyggt logi för 30 till 40 cents pr dygn. Medel härtill anskaffas genom subskription. Den rike järnvägsvagnfabrikanten Pullman har skänkt tomt till byggnaden.

Damernas Idun — »Nya Idun» — hade förliden lördag sitt sista samkväm denna vår, därvid glad feststämning väcktes genom ett högst lyckadt majsämt, benämnt »Revue öfver svenska romanförfattarinnor och deras arbeten», författadt och framsagt af en af sällskapets medlemmar och illustrerad af tablåer, samt genom kvicka kupletter, författade och sjungna af fr. H. Widmark. Sång utfördes af fröken Holmstrand, musik för piano af fruarna Sellholm och Bay. Fröken Anna Palm hade i ett alster af sin pensel ägnat Nya Idun en vårhälsning, och fröken Hedda Westman utställde för aftonen några vackert utförda bokband.

En anslående festlighet ägde rum den 2 dennes i den vackert belägna hushållsskolan i Brännkyrka, strax invid kyrkan af samma namn och i närheten af Elfsjö järnvägsstation. Festen gällde högtidlighållandet af minnet af den människovänliga, gagnande och välsignelsebringande inrättningens öppnande, som försiggick samma dag för tio år sedan, eller den 2 maj 1882. Bland festdeltagarna märktes hushållsskolans nuvarande beskyddarinna, fru S. Elworth från Stockholm, skolans föreståndarinna under de gångna tio åren, den nu 76-åriga skriftställarinnan fru Fredrika Wennberg, hushållsskolans pensionärer samt några damer och herrar från hufvudstaden.

Praktiskt. »Hjälppond för arbetsdugliga, ogifta kvinnor» är namnet på en institution, hvilken varit till stor nytta för unga kvinnor i Danmark. Fonden har till uppgift att försträcka unga kvinnor penningmedel, för hvilka de kunna skaffa sig en undervisning, som bereder dem tillfälle att komma i en oberoende ställning. Så har t. ex. föreningen hjälpt unga kvinnor att utbilda sig till husföreständerskor, sömmerskor, bokföreskor, lärarinnor m. m. ja, bland föreningens skyddslingar finnas åtskilliga unga flickor, som ha ägnat sig åt snickarens, bagarens, bokbindarens och urmakarens yrken. Föreningen har sitt hufvudkvarter i Köbenhavn, men filialer af densamma äro spridda öfver hela Danmark.

Furstlig författarinna. Österrikiska änkekronprinsessan *Stephanie*, som har starkt utvecklade literära och konstnärliga intressen, håller för närvarande på att utarbeta en reseskildring från Afrika och Sicilien, hvilken hon själf illustrerar.

Teater och musik.

Kungl. operan har näppeligen gjort ett lyckligt grepp genom upptagandet af Nordahl Rolfsens sagokomedier »Sven Orädd» med musik af Ole Olsen. Musiken erbjuder visserligen i sin helhet

mycket af intresse, i det den särskildt utmärker sig genom en förtjänstfull instrumentering samt därjämte har att uppvisa flere tilltalande melodier och ofta väl ansluter sig till sagobildernas innehåll. Dessa senare äro dock så löst hopfogade och sagokomedien i sin helhet både långträdigt samt här och hvar dunkel, att äfven intresset för musiken slappas. Första akten är den bästa, och utgör ett verkligt godt uppslag. Det följande svarar dock ej alls mot början. Titelrollen återgafs mycket bra af hr *Johanson*, som både i spel och utseende lämpade sig synnerligen väl för densamma. Det komiskt-burleska elementet hade en god representant i hr *Brag* som kungen. Ett något ännu saftigare och bredare spel skulle emellertid ingalunda skadat. Maskeringen var ypperlig. Fröken *Lindman* gjorde hvad hon kunde af prinsessans otacksamma roll, och fröken *Wolf* gaf en mycket rolig bild af den giftaslystna Margit. Fru *Strandberg* återgaf drottningens roll och hr *Engelbrecht* mästertjufvens, åt hvilken han emellertid ej förmådde skänka någon vidare originalitet. Öfriga medspelande fyllde väl sina platser. Stycket är synnerligen väl uppsatt och erbjuder naturligtvis flere tillfällen att åstadkomma vackra och anslående sceniska effekter. Dock hafva vi ej på ett verkligt högfjäll sett högstammiga björkträd såsom här i fjärde aktens dekoration. Ishålan och kyrkan förtjäna särskildt framhållas. Orkestern, som leddes af kompositören själf, skötte sin sak bra. —

Fröken *Gina Oselio* har, då detta skrives, utfört *Margareta Helenas* roll i »Mefistofeles» och *Carmens* i operan af samma namn. Vare sig det nu vid båda tillfällena berott på indisposition eller något annat, alltnog, sängerskan visade båda gångerna en afgjord benägenhet att detonera. Rösterna forceras och ej sällan alltför mycket på väljudets bekostnad. Hvad spelet beträffar, så har det i *Margareta Helenas* roll flere lyckligt funna pointer, särskildt i den bekanta fängelse-scenen. Beträffande åter den omtvistade *Carmen*-framställningen stå vi afgjordt på deras sida, som anse, att fröken *O.* här går till de eminentaste ytterligheter. Hennes *Carmen* är alltför lättsinnig och utmanande för att passa i stycke med det öfriga. Erkännas måste dock, att fröken *O.*, när hon nu en gång uppfattat rollen på detta sätt, i många detaljer återgifver den förträffligt. Vi sätta dock åtminstone ett par af hennes företrädarinnor i denna roll betydligt före henne.

På onsdagen i denna vecka skulle fröken *Oselio* uppträda som *Leonora* i operan af samma namn. I nästa vecka avslutas gästspelet.

»Skrifvarkungen», den nya operan, som senast inöfvats, upptages i nästa vecka, antagligen på tisdag. Därjämte återupptages »*Otello*».

Dramatiska teatern gifver fortfarande med oförminskad framgång »*Bröllopet på Valéni*». Under inöfning, för att med det snaraste gifvas, är »*Krig i fred*», lustspel i 5 akter af *G. von Moser* och *F. von Schönthan*, öfversättning från tyskan.

På Sveateatern, denna riktigt trefliga miniatyrteater vid Hamngatan, gäfvu fru *Dorsch* och hr *Hjertstedt* i tisdags en soaré, hvarvid uppfördes Ibsens bekanta skådespel »*Hedda Gabler*». Titelrollen återgafs af fru *Dorsch*, hvilken genom sitt i allo förträffliga spel gjorde denna dunkla och mycket omtvistade karaktär fullt förståelig. Fru *Elvsteds* roll utfördes lika utmärkt som förr af fröken *Seelig*. Båda dessa skådespelerskor hyllades och med det lifligaste och mest välförtjänta bifall. Hr *Hjertstedt* gaf en god bild af *Ejlert Lövborg*, men litet mera eld och passion i spelet skulle ej skadat. Hr *Ronst* var ej oäfven som den bullrande och naive *Jörgen Tesman*, hvaremot hr *Zachrisson* föreföll väl säfelig som assessor *Brack*, hvarjämte masken ingalunda var lyckad. Samspelet var för öfrigt ej precis så godt, som man skulle önskat.

Filharmoniska sällskapet gifver till förmån för sin dirigent hr *A. Hallén* och under medverkan af k. hofkapellet en extra konsert-matiné i Musikaliska akademien stora sal söndagen den 15 d:s kl. ½ 2 e. m. Programmet upptager åtskilliga omtyckta kompositioner ur sällskapets repertoar, bland annat *Gades* »*Agnete* och *havruerne*», folkvisorna »*Så hafre*» och »*Hök* och *dufva*», arrangerade för kör a kapella af *A. Hallén*, a capella-körerna »*Heidenröselein*» af *Schumann* och »*Nattlig frid*» af *Saint-Saëns*. Hofkapellet spelar uvertyren till *Wagners* »*Tannhäuser*», orkesterpartiet till den af *Hallén* tonsatta balladen »*Sten Sture*», hvilken deklamerar af hr *Engelbrecht*, m. m.

Idealerna.

Berättelse

af

C. O. Gumelius.

Belönad med hedersomnämmande vid Iduns stora pristäffing.

(Forts.)

Fur var det nu med den tillkämpade likgiltigheten? Bortbläst... försvunnen som en dimma för kärlekens sol. Ty hon kände nu, att hon älskade honom, och att denna känsla var starkare än allt hvad hon hittills erfarit. Hur gärna skulle hon ej i detta ögonblick velat bortgifva hela den lärdomsapparaten, som i så många år varit hennes stolthet, blott för att hafva den älskade bredvid sig, veta honom skyddad för dödsfaran. Under dessa ångestfulla timmar blef det henne mer och mer klart, att ett lif utan honom vore såsom en vandring i öknen. Hade hon fordom genom sitt inbiliska högmod särat sina jämnåriga, led hon nu ett mer än tillräckligt straff därför.

Det uppbådade folket från granngårderna hade ankommit, och då man nu var försedd med lämpliga verktyg och hade skicklig ledning, gick arbetet raskt och med större trygghet. Gång efter annan upphäufdes höga rop för att möjligen framkalla ett svar, men därinne var tyst som i grafven.

Slutligen kom man till en sort vägg, där stearne tycktes vara upplagda med en viss ordning. Axel erinrade sig då *Oskars* uttryck, att han hade byggt upp en vall af stenar omkring sig, och man började därför att med stor försiktighet uppifrån bortböja väggen. Efter en stund hördes ett utrop från en af arbetarne. Då denne skulle gripa om en sten, hade den fallit inåt och sålunda öppnat ett hål i väggen. Mannen trädde in armen, men kunde ej känna något åt någon sida. Man var således utan tvifvel vid den håla, däri *Oskar* blifvit innestängd. Skulle man träffa honom vid lif? Sinnesrörelsen började blifva outhärdlig och förökades ännu mera genom den ytterliga vaksamhet, med hvilken man måste gå till väga. Ingen sten borttogs, utan att man förvisat sig om, att detta ej medförde någon rubbning bland de öfriga, och så snart öppningen blifvit tillräckligt stor, inskötos däri stolparne från det nedbrutna tältet för att understödja taket.

Ryktet om den gjorda upptäckten spred sig blixsnabbt till de utanför stående grupperna, och alla väntade nu i andlös tystnad på vidare nyheter. Till och med fru *Bröms* kom sig ej för med mer än att brumma för sig själf: »En treflig lustfärd det här! Skall inte den välsignade *Lindén* ur huset efter detta, vill jag inte heta *Hilda Bröms*».

Och så gick en rörelse genom mängden, som ifrigt närmade sig platsen, så nära de kunde komma för de utsatta posternas skull.

»Han är funnen!» ljöd det.

Ja, man såg därinne i skymningen hans ena hand och ett stycke af armen framsticka under en sten. Ännu en stund förlöt under ljudlös stillhet, och så syntes männen komma ut ur hålan, bärande den återfunne emellan sig.

Lefde han?

Kroppen hade nedlagts på gräsmattan, och doktorn började sin undersökning. Efter en stund steg han upp och drog ett djupt andetag.

»Han lever,» sade han högt, men tillade därefter sakt till notarien: »Ännu lever han, men jag fruktar att han är illa skadad. Han måste genast transporteras hem.»

Axel hade knappt hört tillägget: »Han lever,» förrän han upprepade det så högt, att det hördes långt bort, och kastade sig därpå i sin fars armar. Den starke mannen snyftade som ett barn. Han lugnade sig likväl genast och såg sig omkring.

»Hvar äro systrarna?» frågade han därefter.

»Nere vid elfven,» svarade fadern, »Elsa...

Mera hörde ej Axel. Utan rock och hatt, den eleganta sommardräkten fläckig och sönderriven samt själf nästan oigenkännelig af den smuts, som taterade hans vackra ansikte, flög han som en pil öfver planen och stod snart nere vid landningsplatsen.

Där satt *Anna* fortfarande orörlig, försjunken i sina tankar. *Elsa* låg utsträckt på en af sofforna, stilla och med slutna ögon, medan *Siri* långsamt gick fram och åter på stranden. De hade under dessa ångestens timmar ej talat ett ord. Något hade kommit emellan dem, som gjorde, att orden dogo bort på deras läppar hvarje gång de för-

sökte gifva luft åt de ångestfulla tankar, som marterade dem.

Men nu syntes *Axel* i skogsbrynet, och jublande ljöd ropet: »Han lever... han lever!»

Anna reste sig med ett sakt frammuladt: »Gud vare lof» och gick öfver landgången inåt skogen. *Siri* hade stannat i sin gång, men hennes blickar riktades ej mot *Axel*, utan mot *Elsa*. Denna hade glidit ned på båtens golf och låg nu på knä vid soffan med ansiktet doldt i de sammanknäppa händerna.

»Det kan då inte katten förstå sig på er, flickor,» utbrast *Axel* förargad till *Siri*, då tystnaden blef honom för lång. »Här springer jag andan ur mig för att framföra den gladaste underrättelse, jag för närvarande kan tänka mig, och så svara ni ej ett enda ord.»

»Tack snälla *Axel*,» genmälde *Siri* med ögonen ännu fästade på systemen, »det var rysligt vänligt af dig, och du kan väl förstå, att vi äro oändligt glada öfver utgången... men du vet väl också, hur svårt det ibland är att gifva glädjen luft i ord.»

»Nej, minsann jag det vet,» brummade *Axel*. »Jag tycker, att jag skulle vilja skrika ut min glädje för hela världen, fåglar, skog och vatten,» och därmed gick han ned på ångbåten för att snygga upp sig och ställa i ordning en bekväm hvilobädd åt sin till lifvet återskänkte vän.

Då *Axel* försvunnit, stod *Siri* ännu ett ögonblick orörlig, men gick därpå hastigt öfver på båten och lade handen på systemens axel. En skälfnings genomför den knäböjande, men hon låg fortfarande stilla.

»Elsa,» sade den äldre systemen vänligt, men bestämdt. »Du måste söka lugna dig och följa med upp till de andra. Vi hafva redan varit här allt för länge och gjort för stor affär af detta ditt lilla illamående.»

Elsa upplyfte nu sitt tårdränkta ansikte. »Förlåt mig,» stammade hon, »förlåt mig... jag trodde... jag visste inte... hvad jag är olycklig!» utbrast hon, och ville åter sjunka tillbaka i sin förra ställning. *Siri* hejdade henne dock och tvingade henne med mildt våld att sätta sig på soffan. »Jag måste ordna ditt här,» sade hon och började reda ut de intrasslade lockarne. »Skölj sedan ansiktet i kallt vatten, så syns det ej, att du gråtit.»

Dessa nyktra och praktiska råd bidro mera att lugna den unga flickan än de ömmaste smekningar och tröstegunder skulle gjort. Hon var snart åter sig lik och följde utan invändning systemen, som föreslog, att de på en omväg skulle sluta sig till det öfriga sällskapet.

Strax innan de framkommit, sade *Siri* med tonvikt: »Vi skola en annan gång tala närmare om det här. Frågar man nu, hvaraf ditt illamående kom sig, så skyll på värmen, och var framför allt munter och glad som vanligt. Vi hafva ju, gudskelof, ingenting mera att vara oroliga,» för tillfogade hon sakt.

Sedan doktorn avslutat undersökningen, lades den blodiga gestalten af den nyss så muntre och kraftige mannen på en improviserad bår och fördes ned till ångbåten. Ena armen var afbruten, ett krossår i hufvudet och ena foten ur led, detta var hvad som syntes, och som ej ingaf doktorn någon oro. Värre var hans fruktan, att några inre delar blifvit skadade, ty några droppar blod hade framträngt ur den tillslutna munnen. Det beslöts, att endast doktorn skulle följa med den sårade, och att ångbåten sedan skulle återvända för att hämta de öfriga.

»Och provisor?» utropade någon, då det sorgliga tåget försvunnit bakom träden. »Har man hört något af honom?»

»Ja bevars,» svarades under skratt. »Han svär och dundrar i sitt mörka hål, öfver att det går så långsamt med hans utgräfnig, och påstår, att han dör af törst. Karlarna hafva all möjlig möda att få honom att hålla sig stilla och ej ställa till någon ny olycka.»

»Åh, han får väl lugna sig,» inföll en tredje. »Han hinner väl få tillräckligt innan kvällen. Vi hafva honom nog snart här.»

(Forts.)

Innehållsförteckning.

Karolina Lindström; af *Axel Josephson*. (Med porträtt.) — I morgon! poem af *C. L.-n.* — Huslig ekonom. — I damernas paradis; pariserteckningar för *Idun* af *Alvar Arfwidsson*. II. — Huru åstadkomma lämpliga reformer vid affattandet af tjänstebetyg? — *Iduns* panoptikon; af *Renholm*. — När grosshandlaren förlöfvade sig; novellet för *Idun* af *Ellen Amoen*. (Forts.) — Barnens sysselsättning, af *Ellen Bergström*. (Slut fr. föreg. n:r.) — Ur notisboken. — Teater och musik. — *Idealerna*; berättelse af *C. O. Gumelius*. Bel. med hedersomnäm. vid *Iduns* stora prist. (Forts.)